

„Učiň srdce naše podle srdce svého.“

(prosbá z litanií k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu)

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor P. Stanislav Příbyl, generální vikář: Výzvy, na které chceme reagovat	4
Představujeme Ad gloriám Dei: výstava k 130. výročí založení diecézního muzea a 20 let jeho obnovené existence	6
Církevní stavby v diecézi Kostel sv. Antonína Velikého v Liberci S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	10 11
Zprávy Krátké zprávy z diecéze	12
Napsali jste Ohlédnutí za setkáním Taizé Příspěvky čtenářů	14 16
Charita Děkujeme po patnácté: Tříkrálová sbírka 2015	18
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka Nabídka JABOK Programová nabídka Radia Proglas Z diářů biskupa a generálního vikáře	20 21 22 22
Fotogalerie Taizé - evropské setkání mladých	23

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Madona ze Slatiny
pod Hazmburkem
(kolem 1375-1385)
Foto: Jan Brodský

*Fotografie bez
uvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
duben 2015 • 20. ročník • 1. číslo • 20 Kč

Výsada i povinnost radosti

Velikonoce jsou jádrem života křesťanů. Vždy tomu tak bylo. Jsou tak důležité, že je slavíme nejen jednou za rok, ale vlastně každou neděli. Ona je dnem Páně především proto, že je oním „dnem po sobotě“, kdy náš Pán vstal z mrtvých.

Velikonoce jsou smyslem života křesťanů. Vždyť stále platí, že „jestliže Kristus nevstal [z mrtvých], (...) marná je naše víra...“ (1 Kor 15,14)

Velikonoční tajemství, totiž Kristovo umučení a zmrtvýchvstání, je ústředním pramenem spásy a srdcem veškerého liturgického dění. Liturgie, bohoslužba, kterou tolik máme rádi a která způsobuje, že se všude na světě cítíme jako doma, vyrůstá z tohoto univerzálního pramene, z jednoho spasitelného Božího činu, který neopakujeme, ale znovu jej vtahujeme do času a místa, kde žijeme, aby i zde přinášel své ovoce.

Vědomí toho, že se to stalo „pro nás a pro naši spásu“ (Vyznání víry), je a má být zdrojem radosti. Papež František nás zdůrazňováním této skutečnosti, o níž ostatně napsal i apoštolskou exhortaci „Evangelii gaudium“ vybízí, abychom žili radostně, avšak pravdivě. To nás zavazuje hledat důvody a zdroje této radosti.

Prvním důvodem radosti je skutečnost, že jsme. Byli jsme Bohem stvořeni a povedli jsme se: „... a hle – bylo to velmi dobré“ (Gn 1,31). Další příčinou radosti je skutečnost, že jsme zachráněni, vykoupěni, spaseni. Když člověk „zásluhou“ hříchu přišel o blízkost Boží, Bůh si lidstvo stále vedl a poslal svého Syna, aby měl každý věčný život. Ježíš svou smrtí a zmrtvýchvstáním zničil smrt, tím že jí dal smysl, a tak ji navěky a definitivně zdiskreditoval. Chrámová opona, symbol rozdělení mezi Bohem a člověkem, se v té chvíli roztrhla v půli. Ježíš třetího dne vstal z mrtvých. Nevíme jak, ale víme, že žije. Ve světle těchto událostí se stává absurdní Hamletova otázka: „Být, či nebýt“. Jsme nové stvoření, jsme navěky blízko tomu, „který JE“, nemáme tedy důvod bát se něčeho jiného než sami sebe. Nakonec je důvodem radosti zcela určitě fakt, že na díle spásy můžeme spolupracovat. Byli jsme povoláni, zavoláni jménem. Ne proto, abychom se stali terapeuti života, ale především proto, abychom „byli s ním“ (srov. Mk 3,14). A protože poznáváme, že jsme zcela konkrétně a zcela osobně Bohem milováni, nemůžeme si tuto radost nechat pro sebe...

Velikonoční radost může mít různé projevy, stejně jako to vidíme ve vyprávěních evangelia i v životech nespočetných křesťanů během dvaceti století dějin církve. Je to někdy „allegro“ – radost plná dynamiky, kdy se běhá od hrobu a ke hrobu, kdy se putuje do Emauz a zpět do Jeruzaléma. Jindy je to však „adagio“ – radost pokojná, bez bouřlivých vnějších projevů, avšak o to víc zářící a úchvatná. Taková radost je důsledkem Ježíšova pozdravu: „Pokoj vám!“ (Jan 20,19). Je to onen pokoj, který tak pregnantně vyjádřil svatý Augustin v oné okřídlené větě: „Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě, (Bože).“ (Vyznání 1). Pokoj, který je vskutku Božím darem a příčinou radosti, protože je důsledkem spočinutí v něm.

A hlásání evangelia? To má být především svědectvím o této radosti. O radosti, o kterou nemůžeme přijít, pokud to sami nebudeme chtít. O radosti, která je tak hluboká, že ji nepřeválcují ani sebetěžší životní situace.

Žít tuto radost je pro nás výsadou, ale také naší čestnou povinností. Kdesi jsem četl, že svatý Augustin prý řekl: „Jsme velikonoční lidé a naši písní je Aleluja.“ Je to pravda i v našem případě? Kež by byla...!

P. Stanislav Příbyl, generální vikář

Výzvy, na které chceme reagovat

Rok 2015 nám přinese nové možnosti i povinnosti. O nových výzvách hovoří generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl.

Nová ekonomická situace církve v naší zemi nám dává nové možnosti, ale zároveň nás zavazuje k novým povinnostem. Litoměřická diecéze je diecéze bohatá na přírodní krásy i množství památek, zároveň je to ale území s velkými sociálními rozdíly, vysokou nezaměstnaností a velkým počtem věznic, což jsou výzvy, na které chceme reagovat.

Sociální programy

Čeká nás především rozvoj sociálních programů. Chceme působit například v oblasti sociálního podnikání, které by umožnilo zaměstnávat dlouhodobě nezaměstnané a osoby po výkonu trestu a vytvořit pro ně takové podmínky, aby mohli být lépe integrováni do společnosti.

Práce s kulturním dědictvím

Zde se nám nabízejí dvě události: jednou je jubilejní výstava k výročí založení diecézního muzea a jeho obnovené existence, tou druhou naše účast na veletrhu Regiontour v Brně.

Výstava k 130. výročí založení diecézního muzea a 20 let jeho obnovené existence (29. ledna – 19. dubna) připomene fakt, že litoměřická diecéze měla první diecézní muzeum na území Rakousko-Uherska. Dějiny muzea byly velmi pohnuté, nicméně v roce 1995 se ho podařilo pod správou Severočeské galerie výtvarného umění v Litoměřicích obnovit.

Je bohužel málo využívané, a to je pro nás impulsem, abychom začali hodnoty, které vypovídají o více našich předků, aktivně představovat.

Naší vizí je připravit programy pro školy, aby jeho návštěva nebyla jen pouhou prohlídkou, ale i prostředkem evangelizace.

Rozvoj turistického ruchu

Důležitou událostí bude naše účast na mezinárodním veletrhu Regiontour v Brně (15. – 18. ledna), kde se budeme prezentovat spolu s dalšími třemi diecézemi. Chceme tu navázat kontakty, abychom mohli rozvíjet podporu turistického ruchu.

Biskupství litoměřické je rovněž spoluzakladatelem destinační agentury České středohoří, o. p. s., která koordinuje a podporuje cestovní ruch v regionu, velmi hodnotném a turisticky atraktivním. Vede tu Labská stezka – cyklotrasa podél řeky Labe až do německého Hamburku. O ubytování, stravování a kulturní vyžití je ze strany turistů velký zájem, který skokově narůstá. Tuto skutečnost také využíváme jako příležitost k evangelizaci.

Spolupráce s našimi sousedy

Dlouhodobým úkolem je spolupráce s katolíky ze sousedních diecézí, především spolupráce s Německem. Už dnes je potřeba myslet na to, že v příštím roce bude probíhat Katholikentag v Lipsku. Bude to velká událost nejen pro německé katolíky, ale i pro nás, a s přípravou musíme začít už letos.

Žít a hlásat evangelium

Přes to všechno, co tu již bylo řečeno, naším nejdůležitějším úkolem zůstává žít a hlásat evangelium na místě, kde žijeme. Naším úkolem je potom tyto projevy křesťanského života podporovat.

Připravila Jana Michálková

Biskupství litoměřické se začátkem letošního roku účastnilo veletrhu Regiontour 2015 v Brně. Litoměřická diecéze má v oblasti cestovního ruchu co nabízet. Bohatství sakrálních památek je značné a řada objektů je pro turisty atraktivní. I když bývají kostely přístupné často pouze v době konání bohoslužeb – důvody jsou pře-

Litoměřická diecéze se představila na veletrhu Regiontour Brno

devším bezpečnostní a provozní, existují i ty, které je možné po domluvě navštívit i v jinou dobu. Přínosná bývá i spolupráce s městy, obcemi nebo spolky. Dobrým příkladem je zpřístupnění věže u katedrály sv. Štěpána

v Litoměřicích, Lorety v areálu kapucínského kláštera v Rumburku, o které pečuje místní farnost a která má stálou průvodcovskou službu, nebo kláštera s kostelem Čtrnácti svatých Pomocníků v Kadani, kde biskupství spolupracuje s městem a jeho muzeem. A je tu také řada významných poutních míst.

Prezentace na veletrhu poukázala i na stávající možnosti ubytování, které církev nabízí: Hostel U sv. Štěpána v Litoměřicích, Mezinárodní centrum duchovní obnovy v Hejnicích nebo Penzion Kongregace dcer Božské lásky v Jiřetíně pod Jedlovou.

Zdroj: Jana Chadimová

Národní eucharistický kongres 2015

Motto: „Eucharistie – smlouva nová a věčná“

Česká biskupská konference rozhodla o tom pořádat v letošním roce první Národní eucharistický kongres od vzniku samostatné České republiky. Jednotlivé farnosti a diecéze se na něj budou připravovat šest měsíců, od začátku roku až do červnové Slavnosti Těla a Krve Páně – hlavního dne pro farnosti. Kongres vyvrcholí v říjnu celostátním sympoziem v Brně.

Národní eucharistický kongres není jednorázovou akcí, ale nabídkou celoroční cesty ve farnostech, řeholních rodinách, církevních komunitách a hnutích. Stanoveno bylo šest základních témat a materiály vydány tiskem (ke stažení: www.nek2015.cz).

Foto: Karel Pech

Hlavní témata

pro farnosti probíraná během šesti měsíců od ledna do června, kdy probíhá NEK nejprve na úrovni farností, jsou tato:

leden

Eucharistie a jednota
(připravila plzeňská diecéze)

únor

Eucharistie a společenství
(připravila pražská arcidiecéze)

březen

Eucharistie a solidarita
(připravila ostravsko-opavská diecéze)

duben

Eucharistie a evangelizace
(připravila královéhradecká diecéze)

květen

Maria a Eucharistie
(připravila českobudějovická diecéze)

červen

Slavení Eucharistie
(připravila olomoucká arcidiecéze)

Zde je farnostem dáván velký prostor – nacházet způsoby, jak témata a s tím i celkový záměr NEK, tedy obnovu smlouvy člověka s Bohem skrze tajemství eucharistie – novou a věčnou smlouvu přiblížit různým stavům v našich společenstvích (děti, mládež, rodiny, osoby zasvěceného života aj.)

Vrcholným dnem NEK ve farnostech bude slavnost Těla a Krve Páně s následnou nedělí 7. června, kdy farnosti a společenství budou prožívat „Den eucharistie“ ve své farnosti a současně celonárodní sbírkou zajistí potřebné prostředky pro uskutečnění národního vyvrcholení na podzim v Brně.

Již nyní můžete zasílat své podněty, jak jednotlivá témata ve společenství uchopit a jak je přiblížit v našich farnostech – společenstvích.

Zaznamenávejte získané zkušenosti, které můžete buď přímo nebo prostřednictvím diecéze předávat ke zveřejnění při národní konferenci, která proběhne v Brně 15. – 17. října 2015.

Každá diecéze vyšle na tuto konferenci maximálně dvacet osob. Ty již mohou ve svých diecézích shromažďovat zkušenosti a podněty z farností.

Zdroj: www.nek2015.cz

Přehled aktivit,

kteří probíhají ve vikariátech litoměřické diecéze:

Českolipský vikariát

Jablonec v Podještědí 11. dubna 2015 – vikariátní pouť ve spojitosti s NEK

Děčínský vikariát

probíhají eucharistické adorace

Krušnohorský vikariát

Litvínov – tichá eucharistická adorace – pátek 17.20 hodin, po adoraci následuje mše svatá; kázání zaměřená na eucharistii

Liberecký vikariát

Liberec – eucharistické adorace se konají každý pátek v arciděkanském kostele od 15 do 17.45 hodin.

V 17.45 hodin je adorace zakončena společnou modlitbou litaní a svátostným požehnáním. Po adoraci následuje mše svatá.

Litoměřický vikariát

Litoměřice – kázání zaměřená na eucharistii

Lounský vikariát

probíhají eucharistické adorace

Mladoboleslavský vikariát

Mladá Boleslav – vedená eucharistická adorace – neděle 18 hodin – arciděkanský kostel

tichá eucharistická adorace – čtvrtek 18 hodin – kostel sv. Jana Nepomuckého

Teplický vikariát

probíhají eucharistické adorace

Turnovský vikariát

duchovní obnova zaměřená na NEK

Ústecký vikariát

Ústí nad Labem – eucharistická adorace – čtvrtek 17.15 hodin – kostel Nanebevzetí Panny Marie

Jakub Myšička, referent diecézní pastorační centrum

Národní eucharistický kongres 2015

Modlitba za NEK 2015

Bože, náš nebeský Otče, děkujeme Ti, že s námi uzavíráš z lásky smlouvu novou, věčnou, nejsvětější, když nám Kristus na oltáři dává Svoje Tělo a Krev.

Uč nás tuto smlouvu slavit, milovat a zachovávat. Požehnej, ať náš Národní eucharistický kongres obnoví v nás ctnosti víry, lásky, naděje a sílu k jednotě a vzájemnosti, aby společenství Církve neslo světu radostnou zvěst.

Na přímlovu Matky Boží ať s novou a hlubší úctou přijímáme Tělo a Krev Tvého jediného Syna, který s Tebou v Duchu Svatém věčně žije a kraluje. Amen.

Otče náš.
Zdravas Maria.

K výročí

V roce 2015 si litoměřická diecéze připomíná dvě výročí, spjatá s význačnými uměleckými památkami, které byly v průběhu staletí na jejím území vytvořeny, nacházely se na něm nebo byly součástí pečlivě budovaných sbírek litoměřických biskupů.

Prvním výročím je založení Diecézního muzea v Litoměřicích roku 1885, tedy před 130 lety. Tím bylo oficiálně otevřeno první diecézní muzeum na území tehdejšího Rakouska-Uherska. Druhým výročím je obnovení tohoto muzea pod názvem Galerie a muzeum litoměřické diecéze v prostorách Severočeské galerie výtvarného umění v Litoměřicích v roce 1995, od kterého uplynulo právě dvacet let.

Vznik a rozvoj Diecézního muzea

Počátky soustředování cenných uměleckých děl je možné hledat ve sběratelských zájmech litoměřických biskupů, za jejichž vrchol je považováno sběratelství šestého sídelního biskupa Emanuela Arnošta Valdštejna ve druhé polovině 18. století, proslulého mecenášstvím a cennými sbírkami uměleckých děl, knih a mincí.

I když k otevření Diecézního muzea došlo až v roce 1885 za episkopátu Emanuela Jana Schöbela (biskupem 1882–1909), je nepochybné, že přípravné práce probíhaly již za jeho předchůdce Antonína Ludvíka Frinda (biskupem 1879–1881), přinejmenším tím, že do Litoměřic pozval Vinzenze Luksche (1845–1920). Ten zde působil jako profesor církevních dějin na místním bohosloveckém učilišti. A právě Vinzenz Luksch se stal v roce 1885 prvním diecézním konzervátorem a kustodem nově založeného muzea. Dne 3. září 1885 byla v Konzistoriálních kurendách (věstníku litoměřické diecéze) uveřejněna zpráva o zřízení muzea s apelem na to, aby bylo pečováno o historické památky a ty nejcennější byly shromažďovány a konzervovány.

Pro Diecézní muzeum byly vyhrazeny přízemní prostory v západním křídle biskupské rezidence, v bezprostředním sousedství s cenou biskupskou knihovnou. V roce 1886 byly provedeny stavební úpravy prostor a v roce 1887 následovala výmalba litoměřickým malířem Franzem Göttlem, která se zachovala do současnosti.

Počáteční období Diecézního muzea lze považovat za období jeho

největšího rozkvětu. O rychlém růstu sbírek svědčí například seznamy přírůstků, pravidelně zveřejňované v Mittheilungen aus dem Diözesan-Museum, kterých vyšlo v letech 1886–1891 celkem patnáct čísel, nebo dochovaný, v roce 2014 šťastnou náhodou objevený, chronologicky řazený inventář. Ten zahrnuje přibližně 250 muzejních předmětů a u většiny položek zaznamenává původní provenienci děl. Lze tak vysledovat, že v muzeu byly shromážděny oltáře a jejich části, obrazy, plastiky, bohoslužebné předměty a oděvy, mince, knihy, grafiky, fotografie a archeologické nálezy, většinou původem z litoměřické diecéze.

Spolek litoměřického diecézního muzea

Další období Diecézního muzea začíná v roce 1892 založením jeho spolku pod názvem Spolek litoměřického diecézního muzea (Leitmeritzer Diözesan-Museums-Verein), jehož účelem byla především péče o muzeum a badatelská činnost. Ve srovnání s počátky existence muzea a jeho rychlým rozvojem je pro něj charakteristická spíše stag-

Sv. Václav z Libědic (konec 15. století). Foto: Jan Brodský

nace. Spolek nenařadil očekávání, která do něj Vinzenz Luksch vkládal, jeho členové nevyvíjeli očekávanou aktivitu a ani nárůst sbírkových předmětů nebyl takový jako v prvních letech po založení muzea. Po smrti Vinzenze Luksche v roce 1920 se předsedou spolku stal jeho vrstevník, kapitulní probošt Gustav Mattauč (1846–1923), který tuto funkci vykonával do roku 1923, kdy zemřel. Jako poslední předseda je znám kanovník litoměřické kapituly a profesor církevních dějin na bohosloveckém učilišti Adolf Šelbický (1869–1959), za nějž byl muzejní spolek v roce 1933 rozpuštěn. Nicméně Diecézní muzeum existovalo i nadále.

Pasovský misál ze sbírek Diecézního muzea (1505). Foto: archiv biskupství

Sbírkový Diecézního muzea ve 20. století

Od dvacátých let 20. století se o sbírky Diecézního muzea zajímaly další instituce. Šlo především o litoměřické Městské muzeum, dnešní Oblastní muzeum v Litoměřicích, a Obrazárnu Společnosti vlasteneckých přátel umění, předchůdkyni dnešní Národní galerie v Praze.

Zásadní vliv na Diecézní muzeum měly válečné události druhé světové války. Od dubna 1940 byl v biskupské rezidenci kněžský seminář a od jara 1941 tábor pro děti z německých měst ohrožených bombardováním. Muzejní sbírky byly v květnu 1940 předány do litoměřického muzea, sídlícího ve staré radnici.

Když byla po druhé světové válce založena v padesátých letech 20. století dnešní Severočeská galerie výtvarného umění v Litoměřicích, byla jí řada uměleckých děl litoměřickým muzeem dlouhodobě zapůjčena a je k vidění v její stálé expozici.

Spolupráce Biskupství litoměřického a litoměřické galerie po roce 1989

Období po roce 1989 je charakterizováno spoluprací litoměřické galerie a Biskupství litoměřického, o kterou se zasloužil zejména biskup Josef Koukl (biskupem 1989–2003) spolu s archivářem, kancléřem a pozdějším diecézním konzervátorem Jaroslavem Mackem a současným ředitelem galerie Janem Štíbrem.

V devadesátých letech 20. století byly uspořádány tři společné výstavy pod zastřešujícím názvem Z pokladů litoměřické diecéze, věnované gotice (1991–1992), baroku

(1994–1995) a uměleckému řemeslu (1997–1998). První dvě výstavy se uskutečnily nejprve v prostorách litoměřické galerie a potom byly přemístěny do Národní galerie v Praze, třetí byla kromě Litoměřic v Uměleckoprůmyslovém muzeu v Praze.

Galerie a muzeum litoměřické diecéze

Myšlenka na obnovu Diecézního muzea byla realizována v roce 1995, kdy byla veřejnosti v gotickém domě č. p. 24 na Mírovém náměstí v Litoměřicích zpřístupněna Galerie a muzeum litoměřické diecéze. I když není jednoduché vybrat z vystavených děl ta nejzásadnější, lze některá z nich stručně připomenout. Nejstaršími jsou z románského období pocházející kamenné plastiky evangelistů z kostela sv. Petra a Pavla v Žitonicích. Ze čtvrté sochy se zachovala pouze hlava, ale s původní polychromií. Výjimečná je nizozemská deska Madony v Uzavřené zahradě od Mistra Tiburtinské Sibylly z roku 1494. Italské umění 14. století zastupuje polyptych z Dubí od Jacobella di Bonomo s výjevem ze života Panny Marie. Pozornost si kromě dalších děl zaslouží obraz sv. Antonína Poustevníka od Lucase Cranacha st., obraz sv. Matouše s andělem od Karla Škréty z křešického kostela a sochy dvou braunovských andělů z kostela sv. Mikuláše v Horkách nad Jizerou.

Výstava 2015

Připomínkou a oslavou umění a osobnosti, které se postaraly o to, že je možné i po letech obdivovat díla nevšední krásy, je výstava Severočeské galerie výtvarného umění v Litoměřicích a Biskupství litoměřického Ad gloriám Dei – 130 let

Diecézního muzea v Litoměřicích a 20 let jeho obnovené existence, slavnostně zahájena 29. ledna 2015 v litoměřické galerii.

Záměrem autorů bylo prezentovat umělecky a historicky cenné památky od období románské kultury a gotiky přes renesanci až po pozdní baroko, a tím ukázat pestrost děl, která jsou proveniencně spjatá s litoměřickou diecézí. Většinou jde o díla sakrální povahy.

Významná je skutečnost, že se na v Litoměřicích pořádanou výstavu vrátí z Národní galerie v Praze gotický křídlový oltář a plastika Panny Marie v naději z kostela sv. Petra a Pavla v Dubanech, které jsou považovány za nejstarší přírůstky původního litoměřického Diecézního muzea.

Inspiraci obrazem sv. Matouše s andělem od Karla Škréty z Křešic (jž výše zmíněného) ukazují další tři obrazy shodné tematiky, z nichž ten, který pochází z kazatelny katedrály

Ukřižovaný Kristus s Bolestnou Pannou Marií a Janem z Dolního Slivna (Petr Brandl, kolem 1731). Foto: Jan Brodský

Galerie a muzeum litoměřické diecéze

sv. Štěpána v Litoměřicích, z roku 1781, byl Vinzenzem Lukschem připsán dvornímu malíři biskupa Emanuela Arnošta Valdštejna Františkovi Josefovi Kučerovi.

Současnou památkovou péčí a to, že i dnes je vynakládána nemalá energie, čas a finanční prostředky k záchraně a restaurování uměleckých děl, dokládá socha Ukřižovaného Krista ze Bzí na Železnobrodsku, obraz Ukřižovaného Krista s Pannou Marií a Janem od Petra Brandla z Dolního Slivna (kolem 1731) a obrazy sv. Vavřince a sv. Floriána od Jana Jiřího Heinsche z Liběšic u Litoměřic z doby krátce po roku 1680.

Kromě děl samotných je možné se na výstavě seznámit a detailněji nahlédnout do historie litoměřického Diecézního muzea, která byla nejprve optimistická, plná nadšení

a činorodosti, později, když muzeum prožívalo období stagnace, neradostná. Přiblíženy jsou i osobnosti, bez kterých by existence Diecézního muzea nebyla možná, zejména potom neopomenutelný Vinzenz Luksch, jehož podoba bohužel zůstává i přes veškerá pátrání utajena.

Závěr

Současnost patří opět spíše k těm optimističtějším obdobím, které dávají naději, že i budoucí generace budou o zachovaná díla a skvosty náležitě pečovat a že osobnosti, které měly na jejich záchraně eminentní zájem a podíl, nebudou zapomenuty.

Výstava v litoměřické galerii je pro Biskupství litoměřické impulsem pro rozvoj dalších aktivit v oblasti prezentace uměleckých památek široké veřejnosti. Sakrální díla byla vytvořena ad gloriam Dei – ke slávě Boží. A jejich prostřednictvím stojí za to pokusit se přiblížit evangelium, křesťanskou kulturu a historii všem, kteří o to stojí.

Výstava, které byla udělena záštita ministra kultury Daniela Hermana, litoměřického biskupa Jana Baxanta, hejtmana Ústeckého kraje Oldřicha Bubeníčka a starosty Města Litoměřice Ladislava Chlupáče, by nebyla možná bez značného nasazení a péle všech, kteří ji připravovali. Patří jim veliké poděkování a nemalá vděčnost, že bylo možné myšlenku

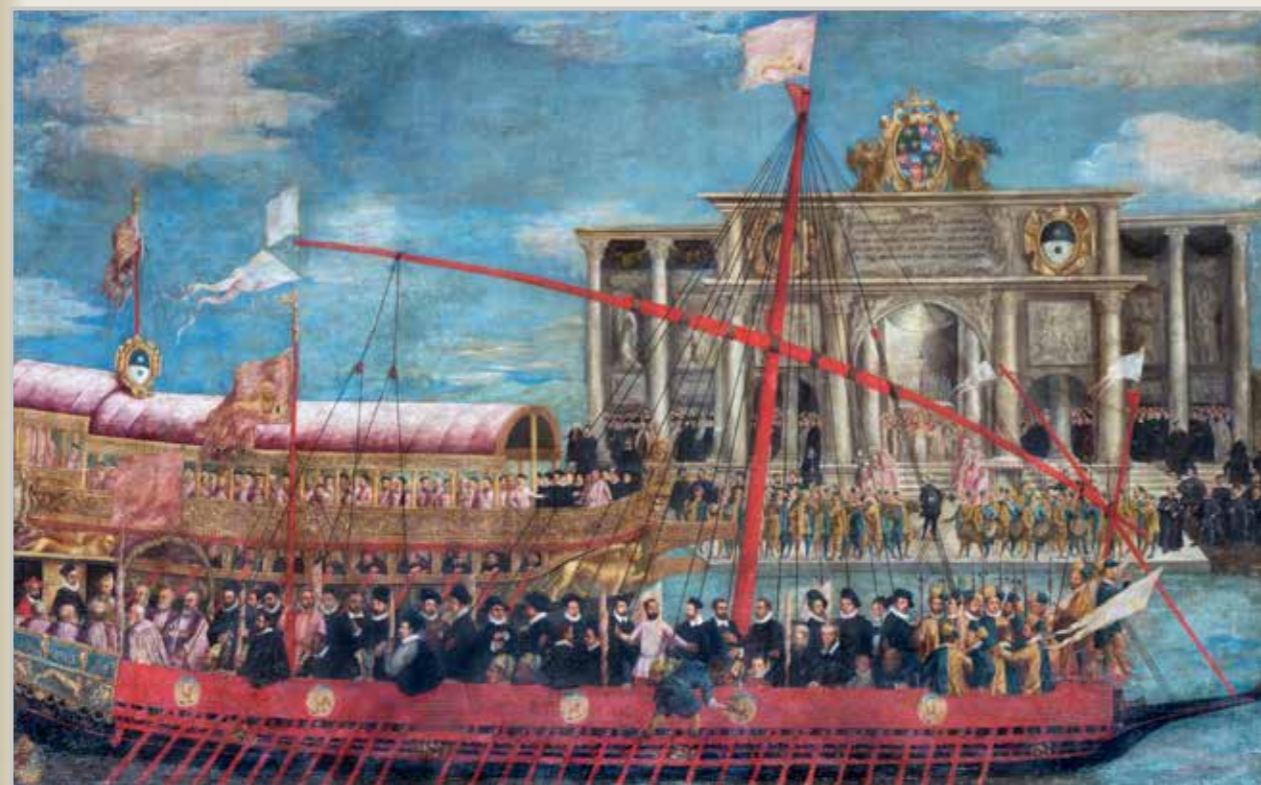
připomenout Diecézní muzeum v Litoměřicích uskutečnit.

Jana Chadimová, kurátorka výstavy

Zpracováno s využitím textů z katalogu výstavy *Ad gloriam Dei – 130 let Diecézního muzea v Litoměřicích a 20 let jeho obnovené existence*

Na straně 24:
Madona z Litoměřic (kolem 1500)

Uvítání Jindřicha III. v Benátkách roku 1574 (poslední čtvrtina 16. století). Foto: Jan Brodský

Tip na výlet • Zveme k návštěvě

Galerie a muzeum litoměřické diecéze

sídlí v původně gotickém domě č. p. 24 na Mírovém náměstí. Středověká stavba s letopočtem 1513 ve štítku nad oknem prvního patra a s podloubím bývala původně dvoupatrová, v přízemí zachovává dispozici mážhausu se schodištěm do horních prostor domu. Objekt není bezbariérový, je bez výtahu.

Adresa:
Mírové náměstí 24, Litoměřice
tel.: 416 732 382
www.galerie-ltm.cz

Otevřeno:
denně mimo pondělí
duben – září: 9–12 a 13–18 hodin
říjen – březen: 9–12 a 13–17 hodin

Vstupné:
Plné vstupné: 20 Kč
Snížené vstupné: 10 Kč
Rodinné vstupné a držitelé Rodinných pasů: 25 Kč
Školy: 4 Kč

Volný vstup mají děti do 6 let, tisk, držitelé karet ICOM, UHS, RG ČR, členové Klubu přátel galerie, studenti odborných vysokých škol, pedagogický doprovod.

Každou první středu v měsíci je vstup do všech prostor galerie zdarma.

Provozovatelem Galerie a muzea litoměřické diecéze je Severočeská galerie výtvarného umění v Litoměřicích, příspěvková organizace Ústeckého kraje.

Adresa:
Michalská 7, Litoměřice
tel.: 416 732 382
www.galerie-ltm.cz
(Pozn.: objekt je bez výtahu)

Otevřeno:
denně mimo pondělí
duben – září: 9–12 a 13–18 hodin
říjen – březen: 9–12 a 13–17 hodin

Vstupné:
Dospělí: 50 Kč
Děti 6–15 let: 10 Kč
Snížené vstupné: 25 Kč (studenti, senioři, majitelé ZTP a ZTP/P, členové Klubu přátel výtvarného umění)

Rodinné vstupné a držitelé Rodinných pasů (2 dosp. a nejméně 1 dítě): 60 Kč
Školní skupiny: 5 Kč za osobu
Vzdělávací programy, odborný výklad: 50 Kč za skupinu

Volný vstup mají děti do 6 let, tisk, držitelé karet ICOM, UHS, RG ČR, členové Klubu přátel galerie, studenti odborných vysokých škol, pedagogický doprovod.

Každou první středu v měsíci je vstup do všech prostor galerie zdarma.

Foto: Karel Pech

Historické kalendárium BŘEZEN

Vážení a milí čtenáři,

chceme vám nabídnout pravidelné malé historické okénko nazvané *Historické kalendárium*. Jeho smyslem bude připomínat významné události a osobnosti naší diecéze v minulých staletích, přičemž předmětem našeho zájmu budou zejména kulatá a půlkulatá výročí. Vzhledem k tomu, že shromažďování podkladů pro tuto rubriku neustále probíhá (a je vlastně nikdy nekončícím procesem), prosíme vás o shovívavost, pokud opomeneme některé významné jubileum, o němž sami víte. Za případná upozornění na tato výročí předem děkujeme.

Vinzenz Eduard Milde patří spíše mezi méně známé litoměřické biskupy. Jeho devítiletý episkopát (1823–1832) znamenal pro místní poměry, a především kněžský seminář zklidnění po předchozí tzv. bolzanistické aféře. Milde byl pak následně jmenován arcibiskupem ve Vídni, kde působil až do své smrti v roce 1853. Letos 9. března uplynulo 215. výročí jeho kněžského svěcení.

Dvě zajímavá výročí připadají na 18. března. Toho dne v roce 1505 zemřel při návštěvě svých příbuzných v Zábřehu na Moravě někdejší probošt litoměřické kolegiální kapituly (ve funkci v letech 1455–1485) a v té době již biskup v pomořanském Kamíně (dnes Kamień Pomorski v Polsku) Benedikt z Valdštejna.

Rovněž 18. března, avšak v roce 1910, tedy před 105 lety, byl 15. litoměřickým biskupem jmenován tehdejší arciděkan v Sokolově Josef Gross. Jeho více než 20 let trvající episkopát byl poznamenán zejména první světovou válkou a z ní vyplývajícím vznikem Československa, v němž tento rodák z německé Přimdy a přesvědčený obhájce rakouské monarchie neměl jednoduchou pozici.

Hned následujícího dne, ovšem o 150 let dříve, tedy 19. března 1760 proběhla v Litoměřicích slavnostní instalace nového sídelního biskupa, jímž byl několik měsíců předtím jmenován tehdejší pražský světící biskup Emanuel Arnošt z Valdštejna, jehož známe z perspektivy několika staletí především jako významného mecenáše a sběratele umění.

Rovněž další výročí je spjato s významnou postavou na litoměřickém biskupském stolci. Před 110 lety, konkrétně 26. března 1905 se ve Francově Lhotě na Valašsku narodil Štěpán Trochta, jehož osobnost je nepochybně všem čtenářům Zdislavy dobře známá. Tomuto výročí se budeme podrobněji věnovat v jednom z dalších čísel.

Martin Barus, archivář biskupství

Kup si svůj m²

Kostel sv. Antonína Velikého v Liberci prochází generální opravou. Aby farnost mohla uhradit spoluúčast k dotaci, vyhlásila sbírku „Kup si svůj m²“. Od září loňského roku se na účet sbírky sešlo zhruba čtyři sta tisíc korun.

Před hlavním oltářem kostela sv. Antonína Velikého v Liberci našli archeologové zavalenou kryptu, o jejíž existenci nikdo dosud nic netušil. Po oděžení několika metrických centů zeminy se objevilo devět rakví. Ostatky zřejmě patří někdejšími měšťanům.

Opravy na kostele sv. Antonína Velikého probíhají už několik let, ta současná je třetí etapou. Podle slov libereckého arciděkana Radka Jurnečky je to jedna z největších oprav za posledních sto let. Zahrnuje kompletní výmalbu, sanační omítky, fasádu, přestavbu jedné z bočních kaplí na zimní kapli, generální opravu sakristie, vybudování sociálního zázemí a napojení budovy na městskou kanalizaci.

Náklady představují částku 7,3 milionu korun, z toho 1,2 milionu musí farnost uhradit z vlastních prostředků. Vyhlásila proto sbírku, díky níž se již podařilo shromáždit zhruba čtyři sta tisíc korun. Jedná se převážně o dary libereckých farníků či lidí žijících v Liberci. Na všechny tyto finance jsou vystavovány certifikáty.

Sbírka potrvá do 20. září 2015. Cena „1 m² kostela“ je 2200 Kč. Nákup jakéhokoli množství m² je možné provést převodem částky na stavební účet farnosti 3529973359/0800 (s uvedením jména, příjmení a adresy, na niž bude dárci zaslán certifikát).

Kostel sv. Antonína Velikého, poustevníka

Kostel sv. Antonína Velikého tvoří díky své zhruba sedmdesát metrů vysoké věži jednu z dominant Liberce již po několik staletí (radniční věž v sousedství měří „pouze“ 65 metrů).

Uprostřed libereckého hřbitova byl ve 14. století na místě původního dřevěného kostelíku postaven kostel, který zůstal až do roku 1695 jediným kostelem v Liberci. Byl první zděnou stavbou města. Základní kámen nynějšího kostela byl položen v roce 1579 za panství Kryštofa a Melchiora z Redernů.

Vnitřek kostela byl tehdy velmi jednoduchý a bez ozdob. Stál zde pouze oltář zasvěcený sv. Antonínu Velikému, poustevníkovi. Kostel několikrát vyplenili Švédové za třicetileté války.

V roce 1655 dostal kostel ještě menší sanktusní věžičku se zvonkem. V roce 1734 byl z popudu hraběte Filipa Josefa Gallase kostel rozšířen a prodloužen. Byla přistavěna sakristie, v presbytáři postaven zcela nový oltář a křtitelnice, do příčné lodi přišly dva nové postranní oltáře.

Při požáru věže 16. června 1787 byly roztaveny všechny čtyři zvony a věž zcela zničena. Liberečtí občané mezi

Interiér kostela v průběhu rekonstrukce. Projekt je podpořen z Regionálního operačního programu ROP NUTS II Severovýchod

Kostel byl kvůli opravám půl roku uzavřený, nyní ale opět slouží veřejnosti, přestože se v něm dál pracuje.

Kostel sv. Antonína pochází z roku 1579 a je nejstarší dochovanou kamennou stavbou Liberce. Jeho současná novogotická podoba pochází z roku 1883.

Jana Michálková

Foto: archiv arciděkanství Liberce

sebou vybrali peníze na vystavění věže nové. Po prusko-rakouské válce 1866 se rozhodlo, že Liberec dostane ještě vyšší kostelní věž, která byla v roce 1880 dokončena. Je vysoká 70,5 metru.

Roku 1881 došlo na přestavbu lodi kostela. Stavitelé uplatnili novogotický sloh. Hodiny na věži dostaly nové osvětlení plynem.

K ozdobě oltářů neslouží obrazy, ale sochy. Hlavní oltář je vysoký 10 metrů a jsou na něm umístěni patroni české země – Prokop, Metoděj, Norbert, Vojtěch, Cyril, Jan Nepomucký a v centru Antonín Veliký. Na vrcholu oltáře je Kalvarie (kříž, Panna Maria a sv. Jan).

Nádhernou atmosféru kostela dotváří barevná vitrážová okna. V hlavní lodi je vyobrazeno dvanáct apoštolů. Nynější varhany z roku 1930 patří mezi největší v severních Čechách.

Liberecké zvony, známé svým souzvukem v ladění, padly za obět ve světových válkách. V lednu 1957 byly posvěceny dva zvony nové. Kéž ještě dlouho v Liberci vyzvánějí – Sláva Bohu na výsostech a pokoj lidem dobré vůle.

Zdroj: arciděkanství Liberce

Zvony za zvony kostelů litoměřické diecéze

Koruna zvonu je zdobena maskaronem (tj. plastický zdobný motiv v podobě lidské nebo zvířecí tváře)

Uprostřed obce Holany na Českolipsku, na svérázně vyvýšenině, byl ve 2. polovině 18. století postaven nádherný barokní kostel sv. Máří Magdalény, jehož návštěva je potěšením pro všechny obdivovatele vrcholně barokního sakrálního umění. Už jen samotná koncepce stavby svědčí o tom, že architekt se nechal inspirovat odkazem stavitelů Luragových, od nichž některé charakteristické architektonické a výtvarné prvky převzal bez větších změn.

Vstoupíme-li dovnitř, musíme chvíli spočinout v obdivu nad překrásnou výmalbou, jejímž autorem není nikdo menší než Josef Kramolín. Další překvapení pak čeká všechny obdivovatele památných varhan. Hudební kruchtě vévodí rozložité barokní varhanní skříň, která vypadá, jako by byla právě sem od samého počátku určena. Ale není tomu tak. Jde o druhotný transfer z pražského kostela sv. Bartoloměje na Novém Městě (ano, jde o tu neblaze proslulou Bartolomějskou ulici, kde za starých časů sídlila StB) a v současné době je tento vzácný nástroj velmi sešlý a jeho

stav nelze označit jinak než jako „při spodní hranici použitelnosti“. I na tyto varhany pomýšlíme v rámci diecézního projektu záchran památných varhan, protože jsou s velkou pravděpodobností jedním z mála dosud existujících nástrojů pražského varhanáře německého původu Johanna Ferdinanda Schwabela.

Výčet pozoruhodností zdejšího kostelního mobiliáře by byl velmi dlouhý, nyní se zaměříme na zvony farního kostela sv. Máří Magdalény v Holanech. To je totiž další velká vzácnost.

Jde o jednolitý soubor (dvojici) zvonů odlitých současně již s původním úmyslem prvotně zamýšleného souzvuku. V roce 1652 oba nádherné zvony odlil významný pražský zvonář Leonard Löw, který ve své době patřil k velmi vyhledávaným zvonářům

a významným konkurentům bratří Pricqueyů, kteří k nám připutovali z Lotrinska a vývoj zvonářství u nás dosti zásadním způsobem ovlivnili.

V naší diecézi je takto kompaktní dvojice zvonů poměrně vzácná, i když občas můžeme nalézt podobné soubory z jiné doby na jiných místech (třeba hned v nedalekých Zahradkách dvojice novodobých zvonů od Richarda Herolda nebo velmi cenná dvojice zvonů jáchymovského renesančního zvonáře Hanse Wildta v Nepomyšli v lounském vikariátu). Zvonařský rod Löwů však měl příslušníků více a někdy při identifikaci prací jednotlivých zvonářů tohoto příjmení dochází i ke zmatkům. Zásluhu na tom má především o generaci mladší Nicolaus (někde uváděn česky jako Mikuláš), který se vyznačoval ve své době nezvyklou píli a produktivitou a časový rozptyl letopočtů u zvonů jím signovaných je tak velký, že zavdává důvod k otázce, zda nejde o více osob téhož jména (třeba otce a syna).

Dvojice zvonů Leonarda Löwa ve

Církevní stavby v diecézi

věži farního kostela sv. Máří Magdalény v Holanech je však jedinečná i tím, že oba zvony jsou jak po stránce kovolijské, tak po stránce zvukové velmi vydařené a kvalitní. Jejich hodnotu si uvědomili i během válek při rekvizicích, z nichž byly holanské zvony vyjmuty.

Nakonec se nemohu nezmínit o jedné, téměř dojemné příhodě: Když jsme na sklonku roku 2014 pořizovali jejich dokumentaci, upozornil jsem fotografa, že holanská věž je plná holubů a zvony jsou extrémně znečištěné jejich exkrementy, takže je otázkou, bude-li co fotografovat. Ve svých interních poznámkách mám tuto skutečnost zanesenou hned s několika vykřičníky z doby, kdy jsem byl v Holanech úplně poprvé. Na místě nás však čekalo až neuvěřitelné překvapení – věž byla vyčištěná, a to včetně zvonů. Zásluhu na tom má zdejší administrátor, který zajišťuje duchovní správu excurrento z Jestřebí, P. Josef Rousek, který krátce před naším příjezdem věž vlastnoručně vyčistil. V kontextu všech ostatních událostí a okolností to nelze hodnotit jinak než jako až neskutečná vstřícnost a obětavost, a tak i touto cestou bychom rádi ještě jednou vzkázali: PÁN BŮH ZA-PLAŤ!

Radek Rejšek,
diecézní kampanolog a organolog

Krátké zprávy z diecéze

Setkání zasvěcených osob

Setkání zasvěcených osob působících v litoměřické diecézi u příležitosti svátku Uvedení Páně do chrámu se konalo 2. února 2015 v Litoměřicích. Diecézní biskup Jan Baxant se jej tentokrát z důvodu nemoci neúčastnil. Hlavním celebrantem mše svaté byl generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR.

V homilii řekl, že zasvěcené osoby mají specifický úkol – být proroky, kteří vysvětlují skutečnost víry, skutečnost přítomnosti Boha mezi lidmi. Poukázal na slova Svatého otce Františka adresovaná zasvěceným osobám v poselství k Roku zasvěceného života: *Je potřeba dívat se na minulost s vděčností, prožívat přítomnost se zápallem a obejmout budoucnost s nadějí.* „Možná kdybychom jen toto ve svém životě žili, protože jsme poznali Krista, protože jsme se s ním viděli z očí do očí, byli bychom schopni tento svět proměňovat. My to jistě děláme, ale každý z nás máme určité rezervy,“ řekl P. Stanislav Příbyl.

„Pod pojmem minulost většinou vidíme minulost totalit, protože dál až tolik nedohlédneme. Možná ji chápeme jako zmařenou minulost nebo jako cosi, kde se měla kumulovat Boží energie proto, aby něco nového vzniklo. [...] Můžeme ale jít ještě dál do minulosti a vzpomínat na slavné začátky našich společenství. Entuziasmus začátků, silné doby vrcholu rozvoje našich společenství je něco, co bychom měli přijmout s vděčností. I když se naše řady zužují, nemůžeme si dovolit být rezignovaní. Křesťanství v dnešní době, v dnešní společnosti je křesťanstvím

malých počtů. Anna a Simeon byli dva – a jakou nám udělali službu. Stačí pár lidí, stačí, aby se sešla rodina, a je to úžasné setkání s Bohem. Zápal často ztrácíme v tom, že se buď díváme dozadu, nebo se díváme moc dopředu, a z toho, co je před námi, míváme spíš strach. Nevíme, co se stane, ale víme, že jsme v Božích rukou. Stařec Simeon měl naději, a nakonec se dočkal. Bůh někdy přichází ne v poslední chvíli, ale až za poslední chvíli. To proto, že zkusí naši víru. To, co prožíváme nyní a jak hledíme lidskýma očima do budoucnosti, vůbec nemusí být pravda. To jsou všechno skutečnosti, které jsou čistě lidské a pochopitelné, ale které nás mohou zbavit prorockého ducha, té jiskry v očích, upřeného pohledu, abychom nakonec Ježíše mohli vidět a mohli tento pohled zprostředkovat druhým. A tak přejí každému z nás, abychom se nenechali uválcovat skutečnostmi, které jsou přece tak důkazné a jasné, protože Boží logika je někdy úplně jiná,“ zaznělo v homilii P. Stanislava Příbyla. Na příkladu Gedeóna a hrstky věrných bojovníků pak poukázal na to, že vůdcem je Bůh. „Možná jsme v takových počtech a v takové situaci, aby bylo o to zřejmější, že tady působí Bůh. To nás neopravňuje k rezignaci, ale k veliké radosti a tuto radost ze srdce přejí vám i sám sobě. Bůh si člověka vede. Dokud jsme, tak s námi Bůh počítá,“ dodal.

„Jménem svým a jménem pana biskupa bych vám chtěl ze srdce poděkovat: za vaši přítomnost, za to, že jste, protože to je to nejdůležitější, za vaši odvahu, váš entuziasmus i v podmínkách, o kterých přemýšlíme, a také za vaši činnost – ať je to činnost kontemplativní, charitativní nebo pastorační. Vězte, že bez každého z vás by naše diecéze neplnila ten záměr, který s ní Bůh má. Nikdo z nás není do počtu, nic není samozřejmé. Bůh nám zehnej,“ řekl generální vikář závěrem.

Po mši setkání pokračovalo v prostorách Diecézního domu kardinála Trochty.

Jana Michálková

Salesiánské středisko v Teplicích má nové logo

Salesiánské středisko Štěpána Trochty – dům dětí a mládeže v Tep-

licích používá od začátku letošního roku nové logo. Vychází ze tří principů salesiánské výchovy, kterými jsou rozum, laskavost a náboženství.

Salesiánské středisko Štěpána Trochty – dům dětí a mládeže

„Hlavy hrajících si dětí a míč, který si podávají, znázorňují salesiánské výchovné pilíře. V tomto duchu naše logo navazuje na celosvětové salesiánské logo. Pracujeme s dětmi a mládeží, proto jsou v logu hrající si děti, neboť jsme volnočasové školské zařízení. Laskavost znázorňuje usměvavá zem, která také znázorňuje spolehlivou lodičku, na které vedeme naše klienty, aby se stali poctivými občany a dobrými lidmi. Ruce dětí tvoří siluetu střechy, jež chrání domov, ve kterém se všichni cítí bezpečně a jsou doma rádi, stejně tak jako v našem středisku. A konečně červená barva loga odkazuje na celosvětovou salesiánskou rodinu,“ popsala logo ředitelka střediska Vendulka Drobná s tím, že jeho nová podoba výstižněji charakterizuje středisko a služby, které poskytuje.

Zdroj: Rostislav Kadlec, SSŠT Teplice

Předškolák a Motýlek jsou šanci pro teplické předškoláky

Předškolák a Motýlek jsou názvy klubů pro předškolní děti v teplických Trnovanech a Proseticích, kde se na vstup do základní školy připravují děti, které školku nikdy ne navštívily. Oba kluby provozuje v rámci projektu „Hrajeme si a učíme“ teplické salesiánské středisko.

Do klubů chodí děti, které neznají tvary, mají velmi chudou slovní zásobu a pravidelný řád ve škole je pro ně nový. Školní program od první třídy pak nestihají a některé kvůli tomu brzy přestupují na základní školu praktickou. Řešením je nízkoprahové předškolní vzdělávací

program, o které se salesiánské středisko v Teplicích snaží již několik let.

Důvody, proč maminky nepošílají své děti do školky, jsou podle Dany Machové, vedoucí předškolního klubu, různé: nedostatek financí rodiny, přeplněné mateřské školy nebo často nezáměr rodičů o předškolní výchovu svých dětí. V průběhu celého projektu se podařilo zlepšit u dětí zejména praktické dovednosti – lépe zvládají základní hygienické návyky, jsou samostatnější při jídle, oblékání a udržování pořádku, lépe zvládají i kresebné a pracovní činnosti a déle udrží pozornost. Mají bohatší slovní zásobu, lépe se vyjadřují a komunikují.

Foto: Dana Machová

Terénní pracovníce, mezi nimi i zkušené romské terénní pracovníce, navazují kontakt s rodinami přímo v domácnostech.

Klub Motýlek navštěvovalo v loňském roce dvacet šest dětí, Předškolák pak devatenáct.

Rostislav Kadlec, SSŠT Teplice

Generální vikář požel kancelář diecézního soudu

V litoměřické diecézi zahájil v letošním roce činnost diecézní soud. Jeho kancelář se nachází v budově libereckého arciděkanství. V neděli 15. února 2015 ji za účasti předsedy soudu, jeho členů a pozvaných hostů požel generální vikář litoměřické diecéze P. ThLic. Stanislav Příbyl, Th.D., CSsR.

Nově vzniklý Diecézní soud litoměřické diecéze byl představen při mši svaté, která se konala v kostele sv. Antonína Velikého. Jejím hlavním celebrantem byl P. Stanislav Příbyl. Účastnili se jí i místopředseda pražského metropolitního soudu Václav Pícha, J.C.D., a předseda církevního soudu plzeňské diecéze Mons. IC-Lic. Vladimír Gajdušek.

Generální vikář v homilii vyzdvihl služební rámec soudní moci a při-

tomným vysvětlil, jaké je poslání církevního soudnictví. Na závěr mše svaté předseda nově vzniklého soudu PaedDr. ICLic. Michal Podzimek, Th.D., Ph.D., vyjádřil radost ze skutečnosti, že právě ve statutárním městě Liberci, které je největším a církevně aktivním městem litoměřické diecéze, bude skrze tento soud řádně vykonávána církevněprávní spravedlnost a služba potřebným diecézanům. Z členů nového soudu se slavnosti účastnili ICLic. Pavel Andrš, místopředseda soudu, ICLic. Radek Vašínek, soudce, a Bc. Michal Olekšák, notář.

Nakonec navštívili nedaleký kostel Nalezení sv. Kříže a za doprovodu PhDr. Mgr. Milana Svobody, Ph.D., z Katedry historie Fakulty přírodovědně-humanitní a pedagogické Technické univerzity v Liberci si prohlédli zdejší Kopschovu knihovnu.

Foto: Milan Bejbl

Diecézní soud litoměřické diecéze zřídil na základě dekretu prefekta Nejvyššího soudu Apoštolské signatury Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, ke dni 1. ledna 2015. Odvolacím soudem je Metropolitní církevní soud Arcidiecéze pražské. Do rukou diecézního biskupa Jana Baxanta složili jeho členové přísahu a předseda soudu také vyznání víry. Kanonická instalace se konala 29. prosince 2014 v biskupské rezidenci v Litoměřicích.

Jana Michálková

Do Trochtova muzea ve Francově Lhotě míří archiválie z Litoměřic

Ve čtvrtek 26. března uplyne 110 let od narození Štěpána kardinála Trochty, 17. biskupa litoměřického. Jeho rodný dům ve Francově Lhotě na Valašsku bude už letos přístupný veřejnosti. Jako muzeum. Objekt byl loni v prosinci předán farnosti. Jeho slavnostní otevření je plánováno na 3. května.

Archiv Biskupství litoměřického spolupracuje na přípravě stálé expozice muzea. „Poskytli jsme digitální reprodukce archiválií a fotografií z Trochtovy písemné pozůstalosti. Například osobní doklad, který ho opravňoval k účasti na biskupské synodě v Římě v roce 1969, blahopřejný telegram, jenž mu k udělení kardinálské hodnosti poslal spiso-

vatel Václav Havel, žádost Farního úřadu Francova Lhota o udělení svátosti birmování v roce 1969 a výběr z přijaté i odeslané korespondence. Z fotografií jsou vedle snímků z pastoračních návštěv v diecézi či z kardinálova pohřbu cenné především ty, které zachycují Trochtův příchod do Litoměřic v roce 1947,“ řekl Martin Barus, archivář litoměřického biskupství. Jak uvedl, jedná se o výběr orientovaný především na tu skutečnost, že muzeum vzniká v Trochtově rodišti, v jeho rodném domku, a proto by měl být zajímavý především pro obec.

Jana Michálková

Nad Liběšicemi se opět rozezněl zvon

Po více než sedmdesáti letech se nad Liběšicemi u Litoměřic rozezněl zvon. Zdejší farnosti ho darovala farnost Dobrá z ostravsko-opavské diecéze. Ocelový zvon, ulitý ve Vítkovicích krátce po první světové válce, nahradil zdejší umíráček. Požehnán byl po mši svaté v sobotu 14. února 2015 na nádvoří Obecního úřadu v Liběšicích a dostal i jméno: Maria.

Liběšická farnost přišla o svoje tři zvony na začátku druhé světové války, kdy byly pro válečné účely zrekvírovány. Ve věži kostela Nanebevzetí Panny Marie zůstal jen malý zvon-umíráček, který už měl špatné srdce a byl téměř neupotřebitelný. Když se objevila nabídka doberské farnosti, která si pořizovala zvony nové, liběšická farnost obratem zareagovala a o zvon požádala. Ze tří nabízených zvonů z Dobré putovaly dva do královéhradecké diecéze, a ten třetí, největší – do Liběšic. Váží téměř 700 kg a do věže kostela byl zavěšen v úterý 17. února v dopoledních hodinách.

Jana Michálková

Vzpomínka VIII.

Pan farář kuchařem

V předešlé vzpomínce jsem mluvil o kuchařkách. Nuže, poslechněme si také něco o kuchařském umění pana faráře. Jednou jsem měl chuť na vařené koleno. Koupil jsem to největší. Večer jsem ho dal do hrnce spolu s kořením a solí, to aby výparů nebyly odpudivé. Otevřel jsem dvířka od kamen, aby to přišlo dříve do varu. Ale potom. Odjel jsem do Nymburka si zazpívat do Hlaholu. Vracel jsem se po dvou hodinách v dobré víře, že jsem dvířka od kamen před odjezdem uzavřel a teď si pochutnám na dobrém ovárku z kolena.

Nepochutnal. Už jak jsem otevřel dveře od hlavního vchodu, věděl jsem, že je zle. Co potom, když jsem otevřel dveře do kuchyně. Poklice z hrnce na zemi, z hrnce se valil dým a šlahaly plameny z do červená rozpálených kamen. Běžel jsem k oknu otevřít, ale dusivý dým mě z kuchyně vyhnal. S mokřým ručníkem jsem se vrátil. Na lopatku jsem dal uvařené maso i s uvařeným hrncem a vše vyhodil z okna na pole. Začal jsem větrat, všechna okna i dveře jsem zotvíral. Byl tuhý mráz, takže jsem nepochodil. Dým se srážel u stropu a já mával dveřmi, ale vše marno. V jednu hodinu po půlnoci jsem hladový uleh do svého pokojíčku. Byť byl vzduch čerstvý, pach pálených kopyt, kostí a peří mě vyhnal na druhou stranu fary. Tam se nikdy netopilo. Ale pach v první části fary byl tak děsivý, že jsem jinak nemohl. Ráno jsem vstával a měl jsem pětinu kolem pusy ojiňenou. Kuchyň jsem druhý den vyklízel a začal malovat. Paní Julinka myla mastný nábytek, dveře a okna a já maloval a větral.

Když jsem přišel do obchodu, ženy dávaly hlavy dohromady a šuškalý si něco o pekelném čoudu. Nejen ovšem doma, ale i v obřadní síni krematoria při vstupu do síně zesnulých, si pozůstaly myslily, že nejsem kněz, ale spalovač mrtvol. Aspoň dle výrazu jejich tváře. Nic nepomáhalo. Koupil jsem litrovou láhev kolínské. Každý den jsem se koupal a bral si čisté, přesto však páchnoucí prádlo. Zařekl jsem se, že už vařit nebudu. Přesto jsem pokoušel osud ještě několikrát. Jednou to byla vyhořelá remoska s vepřovým masem. Jindy to byla uvařená a pak upečená vejce na tvrdo. I když jsem po letech změnil působiště a stal jsem se starým děkanem, vaření mě neopouštělo. Přišli snoubenci a já zrovna vařil kávu v měděné vycínované konvice, kterou jsem si přivezl ze svých cest. Dopadlo to špatně. Cín se spálil, konvice byla rozletovaná a samozřejmě, voda vypeřená.

Pán ve svém milosrdenství se však vždy nade mnou ustrnul. Na novém působišti jsem chodil na obědy do školy, kde jsem učil náboženství. Zasedal jsem s panem řídícím a kantory u jednoho stolu a jedli jsme velmi dobré školní obědy. Jednou u stolu jsem byl představen panu inspektorovi a ještě dvěma inspektorkám. Byl opravdu špatný čas. Pan inspektor celý zmrzlý přiběhl zvončí, mna si ruce říkal: „To je nečas, to je nečas.“ A já mimo jiné dodal: „To je čas, pantáto, pitomej, poroste tráva dobytku.“ Všichni se zarazili a pan inspektor se mě zdvořile otázal: „Pane děkane, mohli byste to zopakovat?“ Až potom se všichni začali smát.

Pán mi dal ve svém milosrdenství nejen školní jídelnu, ale na stáří i znamennitou kuchařku. Deo gracias.

WV

(další ze vzpomínek jednoho z kněží naší diecéze)

Napsali jste...

Mostecké charitě je 15 let

Oblastní charita Most je církevní organizace, založená v roce 2000 Biskupstvím litoměřickým. Jejím posláním je pomoc lidem v nouzi, která vychází z křesťanských zásad. Kromě široké sociální nabídky v Ústeckém i Libereckém kraji má také četné přeshraniční kontakty a je zapojena v mnoha mezinárodních projektech.

Letošní plán přeshraničních akcí, které se všechny uskuteční v rámci patnáctého výročí, obsahuje tradiční aktivity v oblastech výměny profesních zkušeností, kulturně-vzdělávací, sportovní-zábavné i poznávací.

Společné tvoření na faře Církevní obce Gahlenz (srpen 2014). Foto: archiv OCH Most

V tomto duchu probíhal začátkem ledna pietní akt „Nelson“ v Oseku, kde zástupci mostecké Charity každoročně pokládají kytici a vzdávají úctu českým a německým horníkům, kteří při tomto největším důlním neštěstí v Krušnohoří přišli o život. Současně je to setkání s Hornickým bratrstvem Marienberg, s nímž udržujeme dlouholeté přátelské vztahy.

V únoru jsme se sešli se zástupci Lidové solidarity Freiberg, abychom zahájili osmý partnerský rok a mj. upřesnili odborný seminář pro zaměstnance Charity, zaměřený na péči o seniory. Uskutečnil se v Německu, sestávat bude z přednáškových a praktických částí a účastníci obdrží o jeho absolvování certifikát.

Pokračovat budou aktualizace společného projektu „Sociální atlas Euroregionu Krušnohoří/Erzgebirge“, který je veřejnosti na obou stranách příhraničí přístupný v českém i německém jazyce na webových stránkách euroregionu a nabízí kompletní přehled o všech sociálních zařízeních a nabídce služeb na tomto území.

Začátkem března bude slavnostně připomenuto patnácté výročí založení organizace, hlavní oslava se uskuteční v září na „Den Charity“. Polovina března bude patřit partnerství měst Most – Marienberg. Děti, pedagogové i zástupci partnerského Marienbergu navštíví mosteckou základní uměleckou školu, kde společně s dětmi a pedagogy z nízkoprahového klubu Sovička organizujeme projekt „Výtvarné setkání českých a německých dětí v Mostě“. Nositelem projektu je Oblastní charita Most a jeho obsahem mj. návštěva mezinárodní výstavy dětských výtvarných prací „Lidice 2014“, společná taneční a pěvecká vystoupení, loutkové divadlo a tvoření pod odborným vedením.

V květnu k nám zavítá delegace Církevní obce a Vesnického muzea německé krušnohorské obce Gahlenz. Navštíví charitní zařízení pro děti a mládež, ale i pozoruhodnosti města. Reciproční výlet českých dětí do německé části Krušných hor bude následovat v srpnu, na závěr letních prázdnin.

Mezinárodní dětský den prožijí děti z charitních klubů v partnerském Marienbergu společně se žáky partnerské Základní školy Vévody Heinricha. S ní nás pojí již sedmileté přátelství a děti obou národností spolu za tu dobu prožily mnoho pěkného a poučného.

Na „Den Charity a 15. výročí Oblastní charity Most“ je plánováno setkání charitních zaměstnanců, dobrovolníků i sympatizantů charitního díla, přeshraničních i institucionálních partnerů, nadřízených i spolupracujících složek a institucí. Zahájeno bude duchovním slovem a požehnáním římskokatolickými duchovními, v programu zazpívají české i německé děti, partnerský Muldentálský spolek umění intarzie Sörnzig instaluje výstavu obrazů a formou nabídky občerstvení se bude prezentovat Soukromá hotelová škola Bukaschool Most.

Během celého roku bude díky spolupráci s bavorskou církevní nadací Renovabis, zaměřenou na duchovní obnovu ve střední a východní Evropě, pokračovat budování komunitního centra Litvínov–Janov.

Přeshraniční partnerství obohacují naši práci a vznikají při nich i pěkná neformální přátelství, což je náš příspěvek k evropské integraci a k porozumění mezi národy.

Brigita Janovská, Oblastní charita Most

Extrémní ekumenismus

úhel pohledu ortodoxního katolíka Evangeličtí křesťané chtějí vybrat peníze pro katolický – a považte – mariánský kostel v Bozkově! Šokující zpráva pro člověka, který byl vychováván v přísně rozděleném křesťanském světě. „MY“ a „ONI“ se táhlo výchovou od nejtělejšího mládí. První evangelický kostel jsem viděl až v dospělosti kdesi v Německu a připadl mi hodně strohý. Pokud jsme se bavili v rodině a mezi přáteli o ekumenismu, bylo to vždy v rovině deklaratorní (mělo by se, mohlo by se, možná někdy...). S prožitou ekumenou jsem neměl žádné zkušenosti. A teď na „stará kolena“ (61) výše uvedená informace!

Zvědavost byla veliká, zvláště když jsem se dověděl, že se jedná o benefiční koncert v Praze. Za studií jsem tam navštívil mnoho katolických kostelů a jeden pravoslavný, ten histo-

rický nejdůležitější, v Resslovce. Ale o evangelický jsem „nezavádl“. Proto jsem reagoval na nabídku otce Kryštofa stát se (spolu s reprezentantem Matice bozkovské, panem Josefem Kurfitmem) delegátem Bozkova na benefiči pro bozkovské varhany v evangelickém Salvátoru.

A tak jsme se 15. ledna ocitli v Praze. První dojem byl trochu šokující. Strohost vnitřku Salvatora proti bozkovskému členitému baroku byla extrémní. Ale ocenili jsme akustiku chrámu ještě při dobíhající předkoncertní zkoušce Salvatorského pěveckého sboru. Harfa, jako jediný doprovodný nástroj sboru v kněžišti, byla krásně slyšet ze všech míst kostela. Začali jsme se těšit. A obecná zvědavost byla veliká!

Salvatorský pěvecký sbor s vedoucí Marií Žárskou. Harfa – Bronislava Klableňová, varhany – Lukáš Vendl.

Kostel se začal plnit dlouho před začátkem a těch zhruba 150 lidí přišlo včas. (Cenná zkušenost s bratry evangeliky.) Na začátek předstoupil před auditorium náš otec Kryštof a svou polskou češtinou (nebo českou polštinou?) a s typickým úsměvem pozdravil přítomné. Nazval příchodů na koncert „přáteli Bozkova“ a poděkoval za otevřená srdce, která dokážou otvírat právě krásná hudba. A opakoval poděkování za obětované peněžní dary na opravu varhan. Poté si vzal slovo Radek Rejšek, diecézní organolog litoměřické diecéze, a vysvětloval složitost rozhodování o osudech varhan na tak rozsáhlém území, které spravuje. Připomněl cennost bozkovských varhan a rod Predigerů, varhanářů z Albrechtic. Zmínil se i o historické spojitosti varhanních skříní Salvatora a litoměřické katedrály. Poté se krátce představila sbormistryně a sdělila auditoriu organizaci koncertu.

První část koncertu se udála na kůru a střídal se sbor s varhanními skladbami. Lidé dole usebraně poslouchali

a prožívali si krásu přednesených děl. Druhá část se i se zpěvným nástupem sboru Hodie Christus natus est odbyvala v presbytáři. Tím začal krásný přednes a spolupráce sboru a harfy ve vánočním díle Benjamin Brittena Ceremony of Carols. Tato skladba je prubírským kamenem všech sborů. Je těžká, ale právě proto velice krásná. Pro mne o to krásnější, že jsem ji poprvé slyšel v originále, tedy s harfou (podotýkám excelentní harfou), nikoliv s upraveným klavírem. Bylo to nádherné a nebyl jsem nadšen sám. A to nejen z výkonů sólistů (např. v ukolébavce Balulalow), ale i v přetěžkém závěru celého sboru Deo gratias (Bohu díky).

Tedy Bohu díky za ty, které myšlenka na benefiči v této podobě napadla, i za ty, kteří to vše zorganizovali a odpra-

covali. Díky třicetiletému Salvatorskému sboru za obětovaný čas a předvedený výkon, který byl vše možné, jen ne formální. Všichni byli na maximum svých schopností a možností.

Bratři evangelici odevzdali na dobrovolném vstupném 13 000 Kč na bozkovské varhany a zdálo se, že u srdce ještě hrálo něco víc než finanční pomoc. To, co bylo dříve nemyslitelné, se ukázalo jako proveditelné, když se odbourají předsudky a je vůle k smysluplné ekumenické aktivitě. Jak říkal kdysi pražský rabín s určitým despektem: „I přes maximální snahu o ekumenismus a spolupráci zůstanou žid židem, evangelik evangelikem a katolík katolíkem!“ Jistě že to tak je, ale v osobních setkáních, která jsem měl možnost ten den v Praze zažít, byl člověk člověku člověkem s radostným srdcem a křesťan křesťanem křesťanem zvláště. Inu střípkový opravdového ekumenismu. Praha je Praha. Vždy o krok či dva napřed...

Josef Šobáň, Bozkov

Již patnáct let procházejí ulicemi měst a obcí České republiky děti převlečené do kostýmů tří králů, aby do domovů a rodin nesly radostnou zvěst o narození Krista. Každý, kdo se s nimi potkal, vyslechl koledu, přání, byl obdarován tříkrálovým cukrem a kalendářem a dostal možnost přispět na pomoc potřebným. Přestože výtěžek není hlavním cílem Tříkrálové sbírky, je stále rostoucí suma, kterou každoročně vykoledují, projevem důvěry tisíců dárců jak po celé České republice, tak i v litoměřické diecézi, což Charitě přináší vsutku upřímnou radost.

Tříkrálová sbírka v letošním roce byla v rámci celé České republiky rekordní a nebylo tomu jinak ani v litoměřické diecézi, kde se vybralo do osmi set pokladniček neuvěřitelných 2 082 802 Kč. Historicky poprvé tak vykoledovaná částka přesáhla dva miliony korun.

Zahájení sbírky

Stejně jako každý rok, tak i letos zahájil Tříkrálovou sbírku biskup litoměřický Mons. Mgr. Jan Baxant v kostele Všech svatých v Litoměřicích žehnáním koledníků. V litoměřickém kostele se sešly děti především z Litoměřic, ale také z nedalekých Lovosic. Po žehnání se všichni již tradičně občerstvili v sídle Diecézní charity Litoměřice, kde byla připravena pizza a horké kakao. Žádní koledníci však nepřišli zkrátka, koledníkům z dalších míst litoměřické diecéze požehnali duchovní přímo v místě jejich působení.

Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, požehnal koledníkům.

Jak to vidí koordinátorka

Tříkrálovou sbírku v litoměřické diecézi koordinuje již pátým rokem Veronika Vedejová: „Letos se nám opět podařilo rozšířit území, kde koledují tři králové, a vyplátilo se. Poprvé jsme v litoměřické diecézi přesáhli dva miliony korun, z čehož mám obrovskou radost. Musím ale říci, že nejen rozsáhlejší území je příčinou tak vysoké částky. Lidé si na nás stále více zvykají a přispívají opravdu s radostí. Mám tedy dobrý pocit nejen z výše vykoledované částky, ale hlavně z přístupu dárců. Velký dík patří také všem koledníkům, dobrovolníkům a koordinátorům Tříkrálové

sбірky v litoměřické diecézi, kterých bylo více než dva tisíce. Je za námi velký kus práce a myslím, že přinesla zasloužený výsledek, jenž byl letos opět rekordní.“

S koledováním pomohla také spousta základních škol, například ZŠ Libochovice, ZŠ Bohušovice nad Ohří či ZŠ Štětí. Výjimkou nebyly ani mateřské školy, letos se poprvé do koledy zapojila také Česko-německá mateřská škola sv. Zdislavy, kterou provozuje Diecézní charita Litoměřice.

Kde peníze pomohou?

Po shromáždění všech vybraných peněz na jednom bankovním sbírkovém účtu (což je podmínka daná zákonem o veřejných sbírkách, jinak by totiž nebylo možné celkový výnos sečíst a kontrolovat) a po pečlivé kontrole dokladů bude potřeba obnos znovu rozdělit. Z výtěžku bude podpořeno několik stovek projektů na podporu osob a rodin v sociální nouzi, dětí a dospělých s hendikepem, nemocných a seniorů.

Ponejvíce, téměř dvě třetiny (65 %) z obnosu, který byl v teritoriu místní Charity vykoledován, se sem opět vrátí, aby podpořil některý z místních projektů. Vzhledem k tomu, že si každý může určit vlastní záměr, na který 65 % z celkového výtěžku použije, je využití sbírky různorodé, vždy však musí záměr sloužit ke zlepšení sociální situace potřebných.

Případů, kde pomůže Tříkrálová sbírka, jsou stovky. V litoměřické diecézi pomůže například:

- dětem se sociálně slabých rodin z Chomutova, které dostanou školní pomůcky,
- Jarouškovi a Noemi z Děčína postiženým dětskou mozkovou obrnou příspěvkem na speciální intenzivní rehabilitaci,
- vybavením chráněných bytů Oblastní charity Česká Kamenice,

- vytvořením krizového fondu Diecézní charity Litoměřice pro mimořádné události a okamžitou pomoc např. po požáru domu,
- podporou školního stravování sociálně slabých dětí v Litvínově,
- vybavením komunitních center pro děti a mládež v Ústí nad Labem.

Dalších 15 % výnosu sbírky připadá na projekty diecézních charit v České republice, 10 % výnosu sbírky bude věnováno na humanitární pomoc do zahraničí, kdy Diecézní charita Litoměřice podpoří zahraniční projekt Dali-Křídlo v Mongolsku, 5 % procent výnosu sbírky připadá na podporu projektů Charity Česká republika a zbylých 5 % výnosu sbírky je v souladu se zákonem určeno na režie sbírky.

Žehnání koledníků v kostele Všech svatých v Litoměřicích.

Nejen koleda

Na prvním místě v rámci Tříkrálové sbírky stojí samozřejmě koleda, koordinátoři Tříkrálové sbírky se však snaží nejrůznějšími způsoby zpestřit sbírku a nápady jsou vsutku originální. Na litoměřickém náměstí stojí již tradičně na Tři krále stánek, kde se zdarma nabízí svažené víno a horké kakao, koledující si tak při občerstvení mohou vyslechnout koledu a zároveň přispět do pokladničky. „Letos byla akce obzvláště vydařená. Nezřídka stálo u stánku několik lidí najednou a pomalu jsme nestihali připravovat nápoje,“ hodnotí akci Diecézní charity Litoměřice Veronika Vedejová.

Také v Oblastní charitě Ústí nad Labem byli napádití. Ve spolupráci se Základní uměleckou školou Evy Randové uspořádali 6. ledna v císařském sále ústeckého muzea, které k tomuto účelu poskytlo Charitě prostory zdarma, tříkrálový koncert. Děti z dramatického kroužku zahrály krátkou pohádku na téma Tři králů a poté pokračovalo samotné koncertní vystoupení. Další doprovodnou akci ústecké Charity byl prodej punče a jiných teplých nápojů před představeními Činoheráku Ústí nad Labem v Hraničářích, a to v průběhu hned několika dní v době Tříkrálové sbírky. Zde lidé mohli také podpořit Tříkrálovou sbírku koupí nápoje za dobrovolný příspěvek do kasičky.

Farní charita Česká Lípa pro změnu

vyhlákala lidi do ulic a již počtvrté uspořádala tříkrálový průvod na náměstí T. G. M. v České Lípě. Oproti loňským ročníkům zahráli navíc ochotníci ze souboru OSLI úryvky lidové hry o narození Páně, nazvané Komédie o hvězdě Jana Kopeckého. Průvod jako tradičně skončil u živých Jesliček na vodním hradě Lipý. Při té příležitosti se prodávaly i charitní lampiony, neboť celý tříkrálový průvod byl pojat jako průvod lampionový. V České Lípě však nezůstali pouze u průvodu. V pátek 9. ledna proběhl v Centru textilního tisku tříkrálový koncert skupiny Zhasni a jejich hostů – uskupení Tchei-chan. Vstupné bylo dobrovolné a rovněž putovalo do tříkrálové kasičky.

Akce pro koledníky

S Tříkrálovou sbírkou je každoročně spojeno nespočet nejrůznějších akcí, zejména pro koledníky. Například v Nizkoprahovém zařízení Ambrela ve Šluknově vyhlásili výtvarnou soutěž na téma Tři králů, jejíž výsledky byly slavnostně vyhlášeny na tříkrálové besídce určené rovněž tříkrálovým koledníkům. S Tříkrálovou sbírkou se pak společně rozloučili při hudbě a soutěžích.

Ti nejmenší z Česko-německé mateřské školy sv. Zdislavy.

V Diecézní charitě Litoměřice proběhl již šestý ročník soutěže o nejhezčí tříkrálovou korunu, letos s rekordním počtem zúčastněných korun. Na Charitě se sešlo celkem 174 pestrobarevných korun z Lovosic, Litoměřic, Libochovic, Třebívlic, Český ch Kopist a Chodoun a tvůrci byli vsutku originální. Koruny ozdobil knoflíky, peřím, těstovinami, kávou, bonbony či solí a také rozměry a tvary se velmi lišily. Na několika korunách bylo dokonce vyobrazeno putování tří králů, a to jak to původní do Betléma, tak současná koleda mezi domy. Toto téma rovněž

zajistilo vítězství v soutěži hned čtyřem autorkám.

Diecézní charita Litoměřice si připravila také poděkování pro koledníky v podobě tříkrálového bruslení. V sobotu 7. února byl zimní stadion v Litoměřicích po dobu dvou hodin vyčleněn pouze pro ně.

V České Kamenici se již tradičně schází děti po skončení Tříkrálové sbírky, aby společně malovaly, modelovaly či vypalovaly dílka s tematikou tří králů. Ta jsou pak vystavena v Galerii Česká Kamenice pod laskavým dohledem Mgr. Karáskové. Zde mohou práce obdivovat a hodnotit všichni návštěvníci galerie. V letošním roce proběhla derisáž 6. února. Ceny získaly kolektivní škol ZŠ Česká Kamenice, ZŠ Chřibská a ZŠ Kamenický Šenov. V jednotlivcích pak slečna Míša, sourozenci Antonín a Vendulka, slečna Petra a mladý muž Jan.

Poděkování

„Každoroční nárůst Tříkrálové sbírky dokazuje, že lidé pomáhat chtějí, a to, že vkládají důvěru právě Charitě, nás velice těší a zároveň zavazuje využít prostředky co nejefektivněji. Díky jednotlivým záměrům Tříkrálové sbírky, které vychází ze samotných organizátorů sbírky v daném místě, pomáhá sbírka právě tam, kde lidé pomoc skutečně potřebují. To je velké specifikum sbírky a zároveň jistá záruka, že prostředky sbírky budou využity tak, jak si přejí samotní dárci. Náš velký dík tedy patří všem dárcům, a to jak těm, kteří přispěli jednou korunou, tak těm, kteří na sbírku věnovali tisícikorunu. Připomenout musím také obětavost všech koledníků a vedoucích skupinek, kteří s nadšením koledovali za každého počasí,“ uzavírá Veronika Vedejová.

Zapojte se!

Přestože je Tříkrálová sbírka sbírkou charitní, nepodílí se na její organizaci pouze místní charity. Aktivně se zapojují také farnosti, obce, školy či dětské domovy. Koledovat může prakticky kdokoliv. Stačí napsat záměr, na co chce finance použít, a sehnat a zajistit koledníky. Vždy je však potřeba koledovat pod hlavičkou Charity ČR, proto je nutné zkontaktovat se s nejbližší místní Charitou, která pomůže nebo poradí s organizací a administrací sbírky, případně oslovit koordinátorku sbírky Veroniku Vedejovou na telefonním čísle: 734 435 168 nebo na e-mailu: dobrovolnici@dchltm.cz.

Připravila Edith Kroupová,
Diecézní charita Litoměřice
Foto: archiv DCH Litoměřice

Koledníci na Režném Újezdě.

Koledníci zpívali až do tmy.

Pokladničky byly řádně zapečetěny pod dohledem paní Chrudimské, pověřené Městem Litoměřice.

Koledníci se zaměstnanci biskupské kurie.

Radio Proglas

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím internetu nebo přes satelit. Informace najdete na www.proglas.cz. Chcete-li dostávat zdarma program vysílání Proglasu přímo do své e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

Každé pondělí od 15:40 vysíláme pořad **Kukadlo**, který podhrnuje oponu redakčního zákulisí. Vždy na začátku týdne se tak můžete dozvědět o všem, co se v rádiu Proglas aktuálně děje – jaké se chystají přímé přenosy, na jaké pořady se můžete těšit, zdali jsou nějaké programové změny.

Litoměřické studio Štěpán vysílá pravidelně v přímém přenosu **Modlitbu nešpor**, a to každý čtvrtek a jednou za čtrnáct dní v pondělí od 21:05, a modlitbu **Anděl Páně** vždy ve středu od 12:00.

Kafemlýnek, pravidelný pořad, který osloví především ženy na mateřské nebo rodičovské dovolené, prarodiče, učitele nebo vychovatele, zachytíte každé úterý od 9:30. Vysílání s datem 7. dubna se zaměří na problematiku, zda rodiče dostatečně chrání děti surfující po internetu. Na 14. dubna připravuje vysílání na téma Lesní školky Ivana Horáková. Jejím hostem bude Klára Krchňavá, ředitelka dvou lesních školek s bohatými zkušenostmi s organizací péče o děti v přírodě. Pořádný jarní úklid šatníku uděláme 21. dubna. Jaro nás nutí uklízet a probírat šatní skříň. Kam s oblečením, které už nenosíme? A co se s ním potom stane? Pomáhá potřebným, je předmětem byznysu nebo končí na skládkách? V rámci vysílání z jihočeského studia Jan Neumann nabídneme sondu do míst, kam se obvykle nedostaneme. 28. dubna si Irena Kintrová pozve do studia vedoucí mateřského centra Plzeňské Panenky Majku Lachmanovou a Martinu Podlipnou a rovněž Lenku Klumperovou, ředitelku brněnské Vesny, o.p.s. Hosté připomenou zajímavé dubnové akce pro rodiny s dětmi i programy zmíněných organizací.

Týdeník **Oktáva** navštíví v pátek 10. dubna skladatel František Xaver Thuri, jeho syn Jan a další hosté. Hovořit budou o novém dvojbalbu nazvaném Liturgický rok, které zachycuje celoživotní průřez duchovní tvorbou F. X. Thuriho. Projekt obsahuje autorovy skladby, které se vztahují k církevnímu liturgickému roku a dosud nebyly nahrány ve studiové kvalitě. Po skončení relace budete moci vyhrát jeden exemplář tohoto krásného dvojbalbu. Nenechte se ujít vysílání od 16:55.

Jitka Skříčková, Radio Proglas České Budějovice

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 3. 4. 10.00 hod. Velkopáteční Křížová cesta, Ostré
- 3. 4. 18.00 hod. Velkopáteční obřady, Litoměřice
- 4. 4. 21.00 hod. Velikonoční vigílie, katedrála, Litoměřice
- 5. 4. 10.00 hod. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně, katedrála, Litoměřice
- 12. 4. 15.00 hod. Návštěva poutního místa Slavkovice, Jámy
- 16. 4. 17.30 hod. Návštěva Arcibiskupského semináře, Praha
- 17. 4. 12.00 hod. Pietní vzpomínka, Ústí nad Labem
- 17. 4. 16.00 hod. Vinařské Litoměřice
- 24. 4. 18.00 hod. Poutní bohoslužba sv. Jiří, zámek, Děčín
- 25. 4. 14.00 hod. Poutní bohoslužba sv. Marka, Sušany
- 26. 4. 10.00 hod. Pastorační návštěva farnosti, Stráž pod Ralskem

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 2. 4. 9.00 hod. Misa chrismatís, katedrála, Litoměřice
- 2. 4. 17.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 3. 4. 17.00 hod. Velkopáteční obřady, Horní Police
- 4. 4. 21.00 hod. Velikonoční vigílie, Horní Police
- 5. 4. 11.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 6. 4. 15.00 hod. Mše svatá, kostel sv. Vavřince, Jezv
- 12. 4. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police

Diáře aktuálně na www.dltm.cz

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2015 vyjde deset čísel
- cena 1 ks je 20 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Program Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického

Květná neděle (letos 29. 3.)

Od 10.00 hodin **žehnání ratolestí** na nádvoří biskupské rezidence v Litoměřicích, poté **průvod do katedrály sv. Štěpána a mše svatá**.

Zelený čtvrtek (2. 4.)

Od 9.00 hodin **Misa chrismatís** v litoměřické katedrále sv. Štěpána, od 18.00 hodin **Coena Domini s obřadem umývání nohou**.

Velký pátek (3. 4.)

Od 10.00 hodin putování čtrnácti zastavení na **křížové cestě** v barokním poutním areálu Kalvárie na Ostrém u Úštěka, od 18.00 hodin **velkopáteční obřady** v litoměřické katedrále sv. Štěpána.

Bílá sobota (4. 4.)

Obřady **velikonoční vigílie** budou zahájeny ve 21 hodin na nádvoří biskupské rezidence a pokračovat budou v katedrále sv. Štěpána.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně - Boží hod velikonoční (5. 4.)

Od 10.00 hodin slavnost **Zmrtvýchvstání Páně** v litoměřické katedrále sv. Štěpána. Po mši následuje **požehnání velikonočních pokrmů**.

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redakce: Jana Michálková (michalkova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535-6

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

TAIZÉ - EVROPSKÉ SETKÁNÍ MLADÝCH V PRAZE

29. 12. 2014 - 2. 1. 2015

Snímky vlevo: setkání v Mladé Boleslavi, foto Antonín Spišák a Robert Fiedler

Vpravo: Bělá pod Bezdězem, foto Jana Buchtová

PŘIJETÍ V LITOMĚŘICKÉ DIECÉZI

K textu na straně 14-15

Madona z Litoměřic

polychromovaná dřevorezba
(kolem 1500)

K textu na straně 4-6

Ze sbírek litoměřické diecéze